

JÁN PETROVIČ

SLOVENSKÁ

MAFIA

PRÍBEHY PÍSANÉ KRVOU

›aktuality.sk

Autor: Ján Petrovič

Editori: Marek Vagovič, Miroslava Sojková

Infografika: Martin Žubor

Vydavateľstvo: Ringier Axel Springer SK

Jazyková korektorka: Denisa Dovičovičová

SLOVENSKÁ MAFIA
Príbehy písané krvou
Ján Petrovič

JÁN PETROVIČ

SLOVENSKÁ

MAFIA

PRÍBEHY PÍSANÉ KRVOU

OBSAH	
Predslov	11
Venovanie a poďakovanie	13
Na koberčeku u bossa	15
ZROD PODSVETIA	23
Otvorené dvere zločinu	23
Predskokani	26
Strašidlo	28
Prvý šéf	29
Prvá skupina	32
Prvé roztržky.....	33
Prvá mafiánska vražda	34
Prvý bombový výbuch.....	35
Zrod gangov.....	38
SÝKOROVCI I	40
Diplomat	40
Tajní a sýkorovci.....	44
Spojil silné skupiny	45
KRVAVÉ SPOLKY	51
Trezor	51
Veľká banková krádež	53
Krvavé Šenky a mafia	54
Na linke Sýkora a Kočner.....	55
Krvavé peniaze	56
Sýkora verzus Duran.....	60
Deň zúčtovania.....	61
Poprava kráľa	62
Panika v podsvetí.....	63
Rozmetaný na kusy.....	64
ČERNÁKOVCI	67
Boss všetkých bossov.....	67
Panelstory	69
Žralok v penzióne	74
Kontakty a rešpekt.....	76
Stretneme sa v pekle.....	78
Od mäsiarov k mafií	84
Brutalita od začiatku do konca.....	88
BOSSOVA PRIEVIDZA	96
Zlatá baňa Bielikovci	96
Mellovci	103
Tigrov koniec	104
Miliónový biznis	106
Baníci bez výplat.....	107
VRAŽDY AKO BIZNIS	109
Atentát na Žaluďa	109
Bachledov koniec	110
Rusko na scéne	111
Kumpán Kýbel	113
Boj o posilňovňu	113
Odrezaná hlava.....	117
LOV NA HOLUBA	126
Vládca Košíc	126
Päť pokusov.....	127
Bratislavské finále.....	135
Dorazený na lôžku.....	136
V BASE ALEBO HROBE	138
MIŠENKOVCI	142
Supersvedok	142
Smrtiaca škatuľa	145
Unesený a zavraždený.....	149
SÝKOROVCI II.	151
Sýkorky lietajú najdlhšie	151
Pohrobok	152
Mafia v Markíze	155
S Kaštanom na jednej lodi	160

BOJ O BRATISLAVU	162	PIŤOVCI	213
Kráter na kurte.....	162	Zblúdená guľka	213
Ohňostroj pre Robka	163	Chceš mier? Priprav	
Zabijak na muške.....	164	sa na vojnu	215
Do posledného muža.....	166	Piťo to vyrieši	218
Besnenie	167	Platí sa piateho.....	219
Slepičkárň	171	V dobrej spoločnosti	220
Poprava za milióny	171	Vyhnaní z raja	221
Vojna s Kaukazanmi	174	Zradil ich vlastný	221
Likvidácia vlastných	176	Tri výstrahy.....	224
Potkan: sýkorovský špeciál... ..	177	Americký sen	226
ČONGYHO KONIEC.....	180	Akcia Gondola	226
Nehoda namiesto vraždy	180	Grami a Tupý	227
Keď padne bossov najbližší	181	PIEŠŤANY A FERUS	229
AKO SÝKORKY		Bieleho gang	229
DOLIETALI	190	Ferus ako piťovec	229
Duchovia	190	Stará garda	230
Rus na Morave	190	Vydieral privatizéra	231
Najväčšia sýkorka v sieti.....	191	Podvod so známkami	232
Senčania išli prví.....	192	ŽALUĎ A SVOBODA.....	235
Dlhý Laco.....	195	Prac sa z cesty	235
Vyzbrojení ako vojaci.....	196	Mrazivý koniec	236
Posledný mohykán	197	Vekslák.....	240
VELKÁ BRATISLAVSKÁ		Zápasník s krivými ušami.....	241
VOJNA	199	MENŠIE RYBY	243
Noví konkurenti	199	Jakšíkovci	243
Žonglovanie so smrťou.....	200	Ilava plná kukláčov	244
Prvý, druhý, tretí.....	201	Nikdy neodsúdený gang.....	248
Jadran za Havla.....	203	KRIŽOVATKA DROG	250
Tiché víno	205	Dovoz z Balkánu	250
ÚDERY		Baki Sadiki	251
NA TAKÁČOVCOV	206	Skúšal to aj Vadala	251
Tatranka.....	206	HORÚCE HLAVY	
V bublinách.....	207	V KOŠICIACH	255
Akcia Aladin	210		

Borža verzus Kolárik.....	255	Siposovci a pápayovci.....	300
Výbuch na stanici.....	256	Keď sa gang rozháda.....	303
Doly dole.....	257	Černák zasahuje.....	311
Dosekaný mačetou.....	260	Trojnásobná odвета.....	312
Oko za oko, zub za zub.....	261	Predohra krvavého	
Bratstvo.....	263	zúčtovania.....	315
Najprv disco, potom		Studená vojna.....	315
streľba.....	263	Príprava na masaker.....	318
Zametanie stôp.....	265	Desať mŕtvych.....	319
OKOLIČÁNYOVCI.....	267	Odkrytí sátorovci.....	319
Vizitka pre vraha.....	267	Turek na scéne.....	324
Reč bejzbaliek.....	269	Nový boss v ilegalite.....	325
Krvavé chodníčky.....	270	Všetci na jedného.....	327
Vojna pokračuje.....	271	Pasca na Spišiaka.....	334
Keď sa dohovára sekerou.....	272	Pomletý v mlynčeku.....	334
Rozbjali herne.....	274	Uškrtené biele kone.....	336
Lúpež sa skončila smrťou.....	275	Bratia musia zomrieť.....	337
Sekera znovu na scéne.....	276	Zabili si šéfa.....	338
Posledné dejstvo.....	277	Dolný Chotár	
Odhalení a prepustení.....	278	podsvetia.....	342
Nekonečný príbeh.....	279	Zoznam smrti.....	344
Zmarená dražba.....	280	CHLADNÝ SEVER.....	348
Útek.....	280	Lojzo Čistič.....	348
Žiadny baránok.....	281	Guľkám neušiel nikto.....	350
PODSVETIE DOLNÉHO		Krížik nad mafiánom.....	351
ZEMPLÍNA.....	284	Brat v Rumunsku.....	353
Mafián, ktorý porušil		Pekelná búdka.....	354
pravidlá.....	284	Nesprávny terč.....	354
Vojna vedľa hranice.....	287	Rozuzlenie.....	355
Nezaplatil, skončil.....	289	Záhadný výbuch.....	358
Szatmári a Adamčovci.....	294	Chvíľu na slobode.....	359
Hodili ho z mosta.....	295	Umlátený biely koň.....	359
Krutý kráľ.....	297	POVAŽSKÁ MAFIA.....	362
Bordely v plameňoch.....	297	Vojna kukláčov.....	362
OHNIVÁ JUŽNÁ ZEM.....	299	Čierna mágia.....	365
Mesto strachu.....	299	Na dve strany.....	366
		Ošo verzus Chromiak.....	370

Najskôr Maďar, potom Čech	370
Konečné riešenie	374

LEN ABY SA

NEZABUDLO	376
Špecialisti.....	376
Olejári	376
Policajné komando.....	380
Štvrtáci zo Záhoria.....	381
Motýľ v sieti bytovej mafie....	382
Agent Drag.....	383
Kyselinári.....	386
Od zelovocu k superbiznisu..	387
Rozpustili aj bossa	388
Bankomatová mafia.....	389
Biele goliere	393

ROZHOVORY

ROZHOVORY	395
Mikuláš Černák: Nenarodil som sa ako zločinec	396
Milan Lučanský: Prašivých policajtov sme na akcie nebrali.....	412

REGISTER: Členovia, obeť a bojovníci proti mafii

428

PREDSLOV

Vždy som obdivoval ľudí, ktorí niečo vedia. Že vedia niečo naozaj.

Náš kolega z Aktuality.sk Ján Petrovič je jedným z nich. Zanieteny novinár, ktorý sa vyše 20 rokov venuje témam organizovaného zločinu, súdництва a armády. V novinárskej brandži patrí medzi najväčších odborníkov na slovenskú mafiu.

Aj keď prví gangstri sa zrodili v komunizme, skutočný príbeh slovenskej mafie sa začal písať až po Novembri '89. A práve to sú dôvody, prečo dnes držíte v rukách Janovu knihu. Ako jeden z mála súčasných novinárov spravodajsky pokrýval krvavý príbeh podsvetia od jeho začiatkov až po súčasnosť, aby napokon vyšiel aj knižne – symbolicky – pri príležitosti 30. výročia Nežnej revolúcie.

Z môjho pohľadu ide o najkomplexnejšie a najlepšie spracovanie histórie slovenskej mafie, doplnené doteraz nepublikovanými fotografiami a obsiahlym menným registrom. V knihe nájdete okrem známych zločincov aj mená policajtov, vyšetrovateľov, sudcov, novinárov... Navyše, Jano Petrovič odkrýva doposiaľ nepublikované detaily z obdobia, keď mafia s požehnaním štátnych orgánov likvidovala nepohodlných ľudí.

Náš dlhoročný kamarát a skvelý novinár Paľo Rýpal patril k najlepším investigatívcom na Slovensku. Pamätám si, ako mi rozprával o stretnutiach s mafiánskymi šéfmi 90. rokov. Od 22. apríla 2008 je nezvestný. Existuje podozrenie, že ho mohli dať zlikvidovať tí, ktorých mená nájdete v knihe.

Na záver mi dovoľte poďakovať Janovi Petrovičovi, že napísal knihu, ktorá je precíznym zmapovaním temnej časti Slovenska. Moja vďaka patrí aj Paľovi Rýpalovi, ktorý nám ukazoval cestu, akou sa máme novinársky uberať. V neposlednom rade chcem poďakovať všetkým zodpovedným policajtom, vyšetrovateľom, prokurátorom a sudcom, ktorí sa nezľakli mafie alebo sa ňou nedali kúpiť a idú jej po krku.

Samozrejme, ďakujem aj vám, že ste si knihu kúpili, čím pomáhate v boji s organizovaným zločinom. V boji za spravodlivejšie Slovensko.

Peter Bárty

šéfredaktor Aktuality.sk

VENOVANIE A POĎAKOVANIE

Krimižurnalistika, špeciálne o organizovanom zločine, sa nepíše ľahko. O vraždách a násilnostiach drsných mužov podsvetia zvyčajne nechce otvorene hovoriť takmer nik. Mlčia poškodení, príbuzní obetí, podozriví aj páchatelia. Ani polícia, prokuratúra a sudy nemôžu počas vyšetrovania povedať všetko. Novinár to však musí napísať. Spolieha sa na sieť informátorov a spolupracuje, často z bezpečnostných dôvodov, s kolegami z iných médií. Vtedy ide rivalita stranou.

Presne taký bol Paľo Rýpal, už vyše desať rokov nezvestný novinár. Patril k prvým na Slovensku, kto si dovolil verejne rýpať do mafie, o ktorej mal výnimočný prehľad. Nikdy sa však nezdráhal pomáhať ostatným kolegom. Zažil som to na vlastnej koži. A preto knihu venujem Paľovi, hoci od 22. apríla 2008 neviem, kde je. A či ešte je.

Knihu venujem tiež všetkým jeho nasledovníkom, ktorí sa nezľakli a už roky rozkrývajú zákulisie organizovaného zločinu. Nevynímajúc reprezentanta najmladšej generácie investigatívco - Jána Kuciaka, ktorý v boji za pravdu a spravodlivosť zaplatil spolu so snúbenicou Martinou Kušnírovou najvyššiu cenu.

Keď som pri písaní knihy potreboval pomoc alebo radu, opäť som sa mal o koho oprieť. Špeciálne poďakovanie preto patrí Zuzane Ferencáckovej z televízie Markíza, Davidovi Barakovi z webu Paraméter.sk, bloggerke a bývalej redaktorky Nového Času Júlii Mikolášikovej alias Pirani, šéfovi webu Na stope.sk Ivanovi Megovi, redaktorovi Korzára Róbertovi Bejdovi, komentátorovi TV JOJ Arpádovi Soltészovi a reportérovi spravodajskej televízie TA3 Martinovi Linhartovi.

S písaním knihy mi pomohlo aj mnoho bývalých i súčasných policajtov, prokurátorov a sudcov. Za všetkých spomeniem bývalého detektíva z oddelenia vražd v Bratislave Jozefa Vachálka.

NA KOBERČEĽU U BOSSA

Tak som tu. Dnes prejdem vstupnou bránou Jadranu a pozriem sa do očí tomu dravému, cudziemu svetu. Svetu, do ktorého bežní smrteľníci nevstúpia, kým nemusia. Svetu, ktorému sa už nevraví svet, ale podsvetie.

Jadran v bratislavskom Ružinove býval vzorovou sídliskovou reštauráciou. Teraz tu vládnu noví páni. Počujem každé cinknutie lyžičky v šálke kávy, štrngot príborov po tanieri aj hlasy zákazníkov za stolmi. Keď je človek v napätí, akoby sa mu všetky zmysly znásobili – v tom reštauračnom hurhaji by som zrejme počul aj dopad špendlíka na podlahu.

Dnes je ten deň, keď ich stretnem zoči-voči a budem sa s nimi rozprávať. A nebude to príjemný rozhovor, hnevajú sa. Hovoril som o nich v televízii, ich šéfa skoro rozhodilo od jedu.

Náhodní zákazníci mi miznú z očí, zostávajú vo vynovenej časti podniku. Mňa so štábom previedli popri bare do zadnej časti reštaurácie, kde nikto náhodný nesedí. A nikto nepovolaný sa tam ani nedostane. Veľký ťažký záves oddeľuje svet od podsvetia. Priestor, o ktorom bežný smrteľník netuší, pripomína kapitánsky mostík obrovskej zaoceánskej lode. Uprostred stojí veľký stôl, na jednu stranu si sadneme ja, kameraman a osvetľovač. Stoličky oproti sú zatiaľ prázdne. Steny miestnosti lemujú malé stolíky pre dvoch. Za niektorými sa už usadili obrovskí chlapi, ktorých hlavy sú akoby priamo spojené s hrudou bez krku.

Na druhú stranu stola, oproti nám, si sadne „kapitán lode“. Šéf podniku a ktovie čoho všetkého po celom meste, možno i krajine. Dobre stavaný chlap, v čiernej košeli s vestou, v čiernych nohaviciach a s kovbojskými topánkami na nohách. Čierne vlasy nemá príliš dlhé, no aj tak si ich zopol do copíka. Po jeho pravici sedí pobočník, ktorý možno aj vyslovil svoje meno. V tom návale protichodných pocitov som ho ani nepostrehol.

Kapitán si zapaluje dlhú úzku cigaru. Vyfúkne prvé obláčiky šedeého dymu vysoko do vzduchu a pozorne si ma prezerá. Je to Jozef Surovčík, muž s množstvom prevádzok najmä v centre Bratislavy. Hovorí sa o ňom všeličo, spájajú ho s obávaným gangom takáčovcov. Keď spustí, vo vetách prevládajú vulgarizmy.

„Kurva! Do piče! To ste si ako dovolili odvysielat? Viete, čo ste spôsobili, kokoti? Hneď večer mi volali Chorváti, že so mnou rušia biznis na kúpu pivovaru Stein. Do piče! Viete si predstaviť tie škody, ktoré ste mi vy, kokoti, napáchali?“

Muž po Surovčíkovej pravici prikyvuje tak často, že mám pocit, akoby sa mu po každom bossovom slove dotkla brada hrudníka. V prestávkach opakuje poznámku: „To ste neurobili dobre, chlapi, to ste neurobili dobre...“ V očiach sa mu zrači zmes zdesenia a sústrasti nad naším osudom.

A čo vlastne viedlo jedného z najmocnejších mužov bratislavského podsvetia k rozhodnutiu, že si vyžiadal stretnutie s redaktorom? Dovtedy ani nikdy potom už s novinármi nehovoril.

Bolo to na jar 2001 a situácia v Jadrane nebola ani zďaleka taká pokojná, ako sa mohlo zdať bežným návštevníkom obchodného centra pri konzumácii bravčovej panenky či rezňa v cestičku. Na poschodí sídlil Jozef Surovčík, na prízemí mali menšie prevádzky macedónski Albánci, ktorí sa po Nežnej revolúcii usadili v Bratislave. Napätie sa stupňovalo. V herni u Surovčíka sa len krátko predtým riešil konflikt s Albáncom, ktorý poškodil výherný automat. Lebo nevyhrával...

Udalosti, ktoré nás napokon priviedli do Jadrana na stretnutie so Surovčíkom, sa zomleli 1. marca. Bolo krátko po sedemnástej hodine a do troch podnikov Albáncov nabehlo komando chlapov v kuklách. Na prvý pohľad vyzerali ako policajný zásahový tím. Dokonca ľuďom prikázali, aby si ľahli na zem. Viacerí boli vyzbrojení bejzbalkami, niektorí mali v rukách aj zbrane. Na ľudí vytasili brokovnice, pušky a pištole. Samozvaná „zásahovka“ rozbíjala všetko, čo jej stálo v ceste. Tvrdé rany uštedrila aj personálu a náhodným zákazníkom. Útočníkov mohlo byť zo dvadsať. Bol to proste lynč.

Z Jadranu sme dostali echo aj my v spravodajstve verejnoprávnej STV. Incident opísal našej dispečerke vystresovaný anonym. Ihneď sme naskákali do redakčnej felície a snažili sa rýchlo dostať na miesto, keďže už o dve a pol hodiny začínali večerné správy. Po príchode na miesto, kde si mafia vybavovala účty, nás čakala spúšť. Všetky sklenené výplne na baroch boli vymlátané, stoly a stoličky dolámané. Nič nezostalo na pôvodnom mieste. Pred hrbou trosiek a rozsypaného skla postával chlapík s výzorom Balkánca.

„Ja som Šerif Šerifi, mne to tu patrí,“ predstavil sa a bezmocne rozhodil rukami. Bizarnosť toho dňa už nemohla byť väčšia. Miesto vyzeralo ako po prestrelke v nepodarenom westerne. Môže sa ten chlap naozaj volať Šerif? Stáli sme na ulici a ja som Albáncovi neveril ani to, že mi povedal pravé meno. Chlapík ale zalovil v bunde a vytiahol slovenský občiansky preukaz na meno Šerif Šerifi. Oči mi skoro vypadli z jamôk. O niekoľko rokov mal opletačky pre drogové delikty a v roku 2015 ho v Bratislave zadržali s pol kilogramom kokaínu.

Bizarnostiam však nebol ani zďaleka koniec. Obete mafiánskych útokov sa neradi pretŕčajú pred kamerou, nestoja o publicitu. Dostať z nich informácie o tom, čo sa stalo, je extrémne náročné, treba ich dlho presviedčať. Žiadajú o utajenie identity, pri nahrávaní rozhovoru chcú stáť chrbtom ku kamere. Šerif Šerifi bol iný. Pokojne a s plným menom sa postavil pred objektív a začal opisovať útok na jeho bar.

„Máte podozrenie, kto to mohol byť?“ pýtal som sa ho s mikrofónom v ruke. Nedúfal som, že povie pravdu, i keď obeť útokov ju zvyčajne vedia úplne presne. Čakal som, že bude zapierať. „Skupina takáčovcov. Podporuje ich tuto ten pán hore, pán Surovčík,“ povedal na rovinu Albánc Šerifi.

Práve prišiel o zariadenie celého baru a pár jeho známych skončilo v nemocnici, takže nemal problém ukázať prstom na ľudí, ktorých z lynču podozrieval. Bolo pritom verejným tajomstvom, že takáčovci patria k najmocnejším zložkám podsvetia v hlavnom meste a s protivníkmi rozhodne nezaobchádzajú v rukavičkách.

S nahrávkou a zábermi z miesta činu sme sa náhlili do televíznej strižne v Mlynskej doline, aby sme stihli hlavné večerné správy. Oproti konkurenčnej TV Markíza, ktorá sa tiež ukázala na mieste útoku, sme mali polhodinovú výhodu. Správy verejnoprávnej televízie sa vtedy začínali až o pol ôsmej večer.

Text reportáže či skôr poznámky ku komentáru sa rodili už v aute. Chodbou spravodajstva som len prebehol a kričal, že to idem rovno strihať a že to stihneme. Betacamová páska lietala v strihacom zariadení hore-dolu ako splašená. Komentár som nečítal, ale narozprával z hlavy podľa poznámok. Zahlásenie som nadiktoval moderátorke priamo od strihacieho pultu cez dorozumievacie zariadenie, ktoré televízaci volajú brblafón.

Podarilo sa, minútový spot bol hotový v rekordnom čase. Čakal ma ešte beh televíznou chodbou do réžie. Reportáž sme napokon stihli odvyselať v hlavných správach. Aj s vyjadrením Šerifiho, že za útok mohli takáčovci, za ktorými stojí Surovčík. Vtedy som ešte netušil, akú lavínu spustí jedna veta v éteri. Keď adrenalin opadol, vychutnával som si výsledok – a pocit, že večerný zhon nebol zbytočný.

Netrvalo však dlho a veci sa zvrtili. Hneď po skončení správ začali v redakcii drnčať telefóny. Zrejme všetky, ktoré boli zverejnené v telefónnom zozname. Bol večer, takže väčšina ľudí už z budovy odišla a telefóny dvíhali len na režimových pracoviskách. Volal jediný človek – Jozef Surovčík. A zháňal toho, kto o ňom odvysielal šot v správach. Teda mňa.

Služba na dispečingoch si ho podávala ako horúci zemiak. Nikto mu však nedal číslo môjho služobného mobilu, jeho hlas znel až príliš nahnevane. Surovčík napokon nechal svoje číslo s jednoznačným odkazom: očakáva, že za ním prídem na druhý deň do Jadranu. Jeho odkaz mi v noci tlmočila vystrašená dispečerka. Noc nemohla byť dlhšia, veľa som toho po Surovčíkovom odkaze nenaspal.

Už od skorého rána som bol ako na ihlách. Moji kolegovia ešte ani nedorazili do redakcie, kým ja som už sedel v sídle krajskej polície U dvoch levov a riešil, čo ďalej. Predstava, že pôjdem do sídla ľudí, ktorých označil Albánec Šerifi za možných zosnovateľov útoku na jeho podniky, ma nenapĺňala pocitom bezpečia.

Policaisti na mňa pozerali s údivom, ale pochopili, že nepreháňam. Že naozaj potrebujem pomoc. Na stretnutie nás teda sprevádzala policajná hliadka v označenom vozidle. Na dobre viditeľnom mieste pri Jadrane potom čakala pri našej redakčnej felícii, kým sa vrátim.

„Tak, ako to napravíte, čo urobíte? Viete, ako vážne ste ma tým šotom ohrozili?“ opýtal sa Surovčík ostrým tónom.

Pokrčil som plecami. Čas sa vymazať nedá, šot bol odvysielaný. Ospravedlnil som sa, že nedostal priestor na reakciu. Navrhol som, že ho nahráme na kameru a vo večerných správach odvysielame druhý šot.

„Zobral som štáb, môžeme to urobiť hneď teraz, nie je problém,“ ponúkol som riešenie.

„Nič nebudeme nahrávať, nič nebudem rozprávať. Moje meno nikdy nemalo byť v televízii. Vy to napravíte!“ vyhlásil rezolútne Surovčík.

Mal som pocit, že veliteľ lode práve rozhodol, že ma treba hodiť cez palubu. Nechápal som, o akej náprave hovoril. Až z jeho ďalších slov mi začalo dochádzať, kam mieri. Chcel, aby sme odvysielali ospravedlnenie. Ale také ospravedlnenie, ktoré sa ešte asi nikdy v žiadnej televízii neodvysielalo.

„Nesmie zaznieť moje meno!“ opakoval Surovčík dôrazne stále dookola. Nevedel som si predstaviť, ako to urobiť – a ako to odprezentujem svojim šéfom. Aj moja vtedajšia šéfredaktorka sa na mňa pozerala s údivom, keď som jej opisoval priebeh stretnutia a Surovčíkovu požiadavku. Aj od nej som si vypočul svoje: prečo som vôbec dával do šotu plné mená? A že druhej strane treba dať priestor hneď! Časová tieseň bol jediný argument, na ktorý som sa mohol odvolať.

Večer napokon z obrazovky predsa len odznelo niečo ako „ospravedlnenie“. Čítala ho moderátorka zo štúdia, žiadne tváre sme už neukazovali. Text si presne nepamätám, ale znel približne takto: „Včera sme vás informovali o lynči v podnikoch v Jadrane. Podnikateľ, ktorý bol v šote spomenutý, tvrdí, že s incidentom nemá nič spoločné.“

Spokojný však nebol nikto. Surovčík očakával, že zverejníme oveľa tvrdší text. Moja šéfka bola znechutená, že sme to vôbec museli urobiť. A ja som bol nahnevany, že som v tom chvate nebol prezieravejší.

Tým sa však aféra okolo šotu neskončila. Po pár týždňoch dorazil do redakcie list od právnika Jozefa Surovčíka. Za ujmu na mene si nárokoval peňažnú náhradu v miliónoch korún.

Zdôvodnil to výrazným poklesom počtu zákazníkov vo svojich prevádzkach, čo malo spôsobiť zníženie tržieb. List dokonca obsahoval aj sumár s vyčíslením, o koľko padli tržby v jednotlivých reštauráciách.

Redakcia na predžalobnú výzvu nepristúpila. Situáciu sme považovali za vyriešenú, keďže sme prečítali oznam s jeho postojom k incidentu. Po čase však dorazila súdna žaloba, v ktorej Surovčík zdesatnásobil nárok na náhradu škody.

Ani to však nebolo všetko. Surovčík bol vášnivý fanúšik futbalu – svojho času bol aj mecenášom športového klubu Rapid Bratislava, ktorý sídlil v jeho teritóriu – Ružinov. Okrem toho chodil aj na „veľký futbal“, na ligové zápasy Slovana Bratislava. Zvykol sedieť vo VIP zóne štadióna na Tehelnom poli.